

Hồi 47

Ngọc Long Tuyệt Sơn

N hư hai luồng sao xẹt, Tần Quan Vũ dắt tay Phượng Hoàng Tiên Nữ phóng về phía phát ra tiếng ca.

Chỉ thoáng mắt, khi cảm thấy đã đến gần, Tần Quan Vũ đột nhiên dừng lại:

- Phượng Hoàng cô nương, tại sao cô nương biết đó là một âm mưu?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lúc bấy giờ như một con người ngơ ngẩn, vì thái độ dịu dàng thân thiết của Tần Quan Vũ đã khuấy động đáy lòng bình tĩnh của nàng.

Người nàng thầm yêu trộm nhớ giờ đây đang đứng sát một bên, lại đối xử với nàng bằng đúng thái độ mà nàng hằng mong mỏi, bảo sao tâm hồn nàng lại không lơ lửng tận không trung?

Cho đến khi nghe câu hỏi của chàng, Phượng Hoàng Tiên Nữ mới giật mình như người ngủ mê mới dậy, vội trả lời chàng:

- Trong lúc tiểu muội đi tìm Tam Hoa, đã từng nghe tiếng ca như thế ở khắp nơi, và dường như có nhiều đoàn người cùng lẫn quất theo tiếng ca ấy...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Có nhiều đoàn người lẫn quất theo tiếng ca ư?

- Đúng thế, trong đó có cả môn hạ của gia phụ nữa!

Qua lời nói của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ chợt như bắt gặp vấn đề. Chàng dịu dàng hỏi lại:

- Cô nương có thể nói thêm cho tại hạ rõ được chăng?

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu:

- Có thể hiểu một cách chính xác là mục đích của họ đang nhắm vào quyền thứ ba và thứ tư của bộ Huyền Kinh.

Lúc bấy giờ, tiếng ca từ xa lại lắng vẳng đến gần, và qua giọng ca, có thể biết người mà phát ra tiếng ca đó có một nội lực hùng hậu lắm.

Riêng Tần Quan Vũ khi nghe tiếng ca, chàng cảm thấy có điều lạ...

Tuy nội dung của tiếng tiêu và tiếng ca vẫn giống như của Cổ Lãnh Vân, nhưng âm vận lại có phần khác biệt...

Nhưng, điều làm cho Tần Quan Vũ băn khoăn là không hiểu tại sao khúc ca ấy lại được phổ biến đi khắp nơi trong võ lâm như thế?

Chàng biết tự nhiên nó phải có điều bí ẩn, bèn hỏi nhỏ Phượng Hoàng Tiền Nữ:

- Đối với việc rêu rao khúc ca này, cô nương có biết ẩn ý của nó chẳng?

- Cứ theo gia phụ nói thì sở dĩ khúc ca được truyền ra như thế là do Ngọc Thường Nga khởi xướng.

- Nhưng làm sao Ngọc Thường Nga lại biết được khúc ca đó?

Phượng Hoàng Tiền Nữ lắc đầu:

- Điều đó thì tiểu muội cũng không rõ. Cứ theo gia phụ kể lại thì trong ngày thành lập Liên minh, Ngọc Thường Nga tự cho rằng mình là một trong những người sáng lập nên không có điều chi cần phải dấu giếm, vì vậy nên ả mới đem lời ca ấy công bố nơi đại hội.

Trong khi hai người nói chuyện, tiếng tiêu và lời ca càng lúc càng lại gần.

Phượng Hoàng Tiền Nữ nói tiếp:

- Khi ả công bố khúc ca ấy thì mọi người trong võ lâm đều biết cả, nhưng ai nấy cũng đều có ý hoài nghi. Tại vì Huyền Kinh vốn là tuyệt học cao nhất trong võ lâm, nó có thể phá Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng của Ngọc Thường Nga, thế tại sao ả lại không giữ làm của riêng để tự mình đi tìm kiếm, mà lại nói ra cho mọi người đều biết? Đó là một việc mà đến nay hãy còn làm cho thiên hạ băn khoăn.

Tần Quan Vũ hỏi:

- Thế "Liên minh" được thành lập trong lúc nào?

- Độ nửa tháng trước đây.

Tần Quan Vũ tính nhẩm trong đầu, thì ra Liên minh được thành lập chỉ cách hai ngày sau khi chàng ra khỏi Tam Quốc miếu.

Chàng muốn hỏi thêm về tôn chi thành lập của Liên minh, nhưng chàng kịp nghĩ dù sao đi nữa thì Phượng Hoàng Tiền Nữ cũng không thể phản lại phụ thân nàng, nên chàng hỏi sang chuyện khác:

- Tại sao cô nương biết đây là một âm mưu?

Như gặp phải điều khó khăn, Phượng Hoàng Tiên Nữ suy nghĩ thật lâu rồi mới nói:

- Huyền Kinh quyển thứ ba và thứ tư là vật mà trong võ lâm ai ai cũng đều mơ ước. Nay Ngọc Thường Nga lại mang manh mối ra công bố như thế có lẽ là muốn bắt bóng bắt gió cũng chưa biết chừng, nhưng cái bóng gió đó ở trong võ lâm hiện nay ai ai cũng đều mù tịt. Tất nhiên họ sẽ nghĩ đến công tử, vì công tử là đồ đệ của Thủy Cảnh tiên sinh, nhất định công tử cũng cần đến Huyền Kinh. Do đó, họ nghĩ đến biện pháp dùng lời ca ấy dò xem phản ứng của công tử. Nếu công tử không cẩn thận mà để lộ ra manh mối, tất họ sẽ theo đó mà đến Ngọc Long Tuyết Sơn ngay.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Nhưng đã có ai đi Ngọc Long Tuyết Sơn chưa?

- Có. Nhưng chỉ ít thôi, vì người tin thì ít, mà người không tin lại nhiều hơn.

Tần Quan Vũ gật đầu suy nghĩ...

Phượng Hoàng Tiên Nữ nói tiếp:

- Tần công tử, chẳng lẽ quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền Kinh quả đúng như ẩn ý trong khúc ca kia, nghĩa là nó thật ở Ngọc Long Tuyết Sơn?

Tần Quan Vũ mở miệng định trả lời, nhưng chàng bỗng giật mình ngưng lại.

Tuy Phượng Hoàng Tiên Nữ có cảm tình sâu nặng đối với chàng, nhưng người xưa đã nói "dò sông dò biển dễ dò, nào ai bề thước mà đo lòng người". Từ ngày từ giã ân sư, những điều trải qua trong chốn giang hồ đều toàn là âm mưu xảo quyệt, người thiếu nữ dễ thương này, biết đâu lại chẳng mang trong mình một âm mưu?

Chàng vội trả lời:

- Điều đó tại hạ cũng còn mờ mịt.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Công tử không nói thật với lòng mình rồi. Chỉ xem việc vừa nghe thoáng qua lời ca thì công tử đã lộ sắc nôn nóng, như vậy cũng đủ biết rằng nội dung của khúc ca ấy nhất định có ẩn tàng chỗ dấu Huyền Kinh...

Đã sẵn có chủ ý nên Tần Quan Vũ vẫn giữ được vẻ thản nhiên:

- Lúc tại hạ sắp sửa vào Tử Vong lâm thì Tam Quốc miếu đã cho người đến khuyên tại hạ hãy đến Ngọc Long Tuyết Sơn, và còn cho biết rằng nên để ý đến lời ca ấy mà tìm kiếm

Huyền Kinh. Cho nên, khi nghe lời ca lúc nãy, tại hạ cho rằng đó là người của Tam Quốc miếu, thế thôi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ gục gật đầu...

Cùng lúc ấy, tiếng tiêu và giọng ca dần dần xa mất...

Tần Quan Vũ vụt thấy chuyện có nhiều nghi vấn.

Tại sao tiếng tiêu và tiếng ca từ xa đến gần rồi lại mất đi?

Hay là họ cố ý theo dõi mình và Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Chợt nghe Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi:

- Công tử cho rằng Huyền Kinh không có ở tại Ngọc Long Tuyết Sơn chứ?

Tần Quan Vũ giả vờ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Ý của cô nương thật là khó hiểu. Tại hạ làm sao có thể biết chỗ dấu Huyền Kinh ở nơi nào?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười lớn, giọng cười của nàng rất hồn nhiên:

- Nếu Ngọc Long Tuyết Sơn không có Huyền Kinh thì công tử cứ làm bộ đóng kịch thật khéo, để cho họ kéo nhau lên đó rồi quay về tay không một chuyến cho vui.

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Vui thì có vui đó, nhưng...

Ngay lúc đó, Tần Quan Vũ đã phát giác ra ở xung quanh mình cách chừng mười trượng, có rất nhiều người đang âm thầm theo dõi. Chàng bèn ngưng lại không nói tiếp nữa.

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười hỏi:

- Nhưng làm sao?

Một ý nghĩ thoáng qua, Tần Quan Vũ lập tức quyết định.

Huyền Kinh đối với chàng tử như sinh mạng. Nếu để lọt vào tay người khác, thì đó là cả một vấn đề nguy hiểm đối với chàng.

Bây giờ ở trong võ lâm ai ai cũng biết, nhưng họ còn bán tín bán nghi, và đúng như lời của Phượng Hoàng Tiên Nữ vừa nói, khi nào họ tìm ra sự chứng thực của chàng thì họ mới bắt đầu hành động.

Đây quả là một cơ hội hiếm có để đánh lạc hướng họ, nếu ngay bây giờ chàng biết lợi dụng tốt cơ hội đó.

Phượng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi tiếp:

- Nhưng làm sao? Phải chăng công tử cũng còn hãy nghi ngờ như họ à?

Câu hỏi vừa dứt, và không đợi Tần Quan Vũ trả lời, Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp với chàng:

- Tần công tử, bất cứ trong trường hợp nào cũng phải phủ nhận. Phải làm cho họ không biết Huyền Kinh dấu ở Ngọc Long Tuyết Sơn. Hãy cố bình tĩnh, kể cả sắc mặt cũng cố giữ vẻ tự nhiên. Xung quanh đây chừng mười trượng đều có người đang theo dõi đấy.

Tần Quan Vũ quả thật ngạc nhiên đến kinh sợ, sau câu nói đó của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Tuy nhiên, chàng cố làm như không có chuyện gì, vừa cười vừa nói:

- Nếu làm cho họ đi không rồi về như thế ấy, thì e rằng họ sẽ tìm tại hạ mà gây sự đó chứ.

Như muốn buộc cho Tần Quan Vũ phải phủ nhận rõ ràng về việc Huyền Kinh có ở tại Ngọc Long Tuyết Sơn, Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi dồn:

- Như vậy công tử biết chắc rằng Huyền Kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn?

- Tất nhiên là không có!

Tần Quan Vũ vừa trả lời vừa suy nghĩ...

Người của Tam Quốc miếu nói đúng. Sự thần bí không phải ở nơi con người của Trần Phụng Nghi, mà là ở nơi con người của hai tử muội Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Tại sao nàng biết vụ Huyền Kinh ở Ngọc Long Tuyết Sơn, và tại sao nàng lại biết rõ có người rình mò theo dõi?

Chính chàng cũng nhờ nàng nhắc nhở, và cố sức dụng công thì mới phát hiện là có người ở chung quanh. Còn nàng, chỉ bằng một cách hết sức tự nhiên, bình thường, mà lại biết rõ ràng như thế. Vậy thì võ công của nàng không thể nào lường được.

Tần Quan Vũ đang băn khoăn thì Phượng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi:

- Công tử biết chắc Huyền Kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn, vậy chắc công tử biết nơi giấu nó chứ?

- Tại hạ quả có biết.

- Vậy chẳng lẽ lúc ở Trích Huyết giáo, lời Tu Văn Tú Sĩ nói với công tử là không đúng à?

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Sao cô nương biết được tại hạ đã gặp Cổ bá bá ở Trích Huyết giáo?

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười:

- Có gì mà lạ? Theo như Ngọc Thường Nga nói, thì lúc đó Cổ Lãnh Nguyệt vì quá yếu sức nên dùng Truyền Âm Nhập Mật không được kỹ, nên đã để cho Ngọc Dung La Sát nghe biết, và ả đã bịa cáo lại cho Liên minh những điều nghe biết đó...

Tần Quan Vũ bị rúng động vì sự phát giác đó, nhưng chàng vẫn thản nhiên:

- Phải, Cổ bá bá đã nói với tại hạ việc ấy.

- Thế sao lại không đúng? Hay còn có ẩn ý gì khác?

- Phải nói thẳng ra rằng khúc ca ấy không đáng giá một xu.

Như sợ Tần Quan Vũ từ chỗ đóng kịch mà đi đến chỗ nghi ngờ thật, Phượng Hoàng Tiên Nữ vội dùng Truyền Âm Nhập Mật nhắc chàng:

- Tuy rằng nói thế nhưng công tử đừng cho đó là sự thật nhé!

Nhưng ngoài miệng, nàng vẫn hỏi:

- Công tử có thể cho biết việc ấy được chẳng?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Hôm đó tại Trích Huyết giáo, vì biết nguy cơ sẽ đến với tại hạ, nên Cổ bá bá làm ra vẻ dùng Truyền Âm Nhập Mật không được khéo léo, và đã cố ý để lộ cho Ngọc Dung La Sát nghe được những điều ấy.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt kêu lên:

- Như thế thì công tử hiện đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm rồi...

Và nàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói riêng với chàng:

- Nếu họ biết công tử là cái chìa khóa của nơi dấu Huyền Kinh, thì họ sẽ tìm mọi cách bắt buộc công tử phải nói ra, đó là việc nguy hiểm lắm.

Tần Quan Vũ mỉm cười, chàng hết sức băn khoăn, không biết Phượng Hoàng Tiên Nữ đúng là bạn hay thù?

Nếu là thù thì tại sao nàng lại lo lắng cho mình quá thế?

Giọng Truyền Âm Nhập Mật của Phượng Hoàng Tiền Nữ lại vang lên:

- Tần công tử, tiểu muội đã nghĩ ra một cách "dĩ độc công độc" rồi. Bây giờ, khi tiểu muội hỏi chỗ dấu Huyền Kinh, thì công tử cố làm như nói thật nhỏ rằng Huyền Kinh dấu trong Chí Tôn bảo nhé. Nhớ nhé!

Và nàng bèn sửa lại nụ cười thật tươi, dùng giọng điệu ngọt ngào như đang dụ dỗ:

- Công tử nói riêng cho tiểu muội biết chỗ dấu Huyền Kinh đi.

Tần Quan Vũ hết sức kinh nghi...

Rõ ràng nàng đã vì sự an nguy của mình mà lo liệu mọi điều.

Nhưng đường đường là một đấng tu mi, lại bày ra việc dối trá thì sao có thể gọi là chính nhân quân tử?

Tần Quan Vũ áy náy ngập ngừng:

- Xin cô nương hãy thứ cho, tại hạ không thể nói ra điều ấy...

Phượng Hoàng Tiền Nữ tưởng Tần Quan Vũ bắt đầu đóng kịch theo ý mình, và muốn cho những kẻ đang nghe lén tin tưởng hơn nữa, nên nàng sà vào lòng Tần Quan Vũ, dùng giọng điệu nũng nịu dỗ dành:

- Tần công tử không quý thiếp ư?

Là một kẻ hết sức thông minh, Tần Quan Vũ đâu lại không biết nàng cố ý đóng kịch để gạt dối phương? Nhưng, sự lo lắng của nàng đã làm cho chàng thật sự cảm động, chàng vuốt nhẹ tóc nàng rồi nói:

- Mong cô nương lượng thứ, tại hạ quả không thể nói được...

Rồi chàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói luôn:

- Kể của cô nương thật là tuyệt diệu, chỉ hiềm vì Chí Tôn bảo dù sao cũng là nơi xuất xứ của ân sư, tại hạ không thể để cho thiên hạ xông vào đấy gây náo loạn được.

Từ chỗ đóng kịch, hai người đi lần đến việc nảy sinh cảm giác đề mê thật sự. Chàng như ngây ngất trong hương thơm của người trinh nữ, và nàng cũng chẳng muốn rời khỏi lòng chàng.

Phượng Hoàng Tiền Nữ vẫn để thân mình dựa vào lòng Tần Quan Vũ, nàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp:

- Vậy thì công tử cứ tùy tiện chọn một nơi nào đó mà nói đi...

- Nói nơi nào bây giờ?

- Nơi nào cũng được, như là Quân Sơn hay Vu Sơn chẳng hạn. Cố làm sao cho họ tìm kiếm suốt cả đời họ đi.

Tần Quan Vũ quả là đã rơi vào cảnh "không rượu mà say".

Chút nhu tình tha thiết của người thiếu nữ này đã làm cho kẻ dù là sắt đá cũng phải lung lay sụp đổ.

Tuy nhiên, chàng cố dần lòng, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với nàng:

- Cô nương, nói dối như thế thì lòng của tại hạ sẽ không được yên.

Phượng Hoàng Tiên Nữ cất giọng buồn buồn:

- Công tử muốn chuốc lấy phiền phức ư?

- Tại hạ không sợ gì cả.

Phượng Hoàng Tiên Nữ buồn bã thở ra, rồi khẽ nói:

- Công tử không thể nói cho thiệp biết được sao?

Tần Quan Vũ lại áy náy đáp:

- Mong cô nương thứ cho, tại hạ không thể nói được đâu.

Lời nói của chàng vừa dứt, đột nhiên có một giọng oang oang gầm lên rung chuyển:

- Tiểu tử thật không muốn nói ư?

Tiếp theo tiếng quát là ngót hai mươi bóng người vút tới, vây chặt Tần Quan Vũ và Phượng Hoàng Tiên Nữ vào giữa...

- o O o -